

AMI ANNA-BÁLUNK

Az enyém. Lányom arra gondolhat, az övé.

A miénk.

Történt 2003-ban... A mi füredi évünkben. Anna-bálunkon.

Mert sosem hittem volna, hogy közöm lehet bármiféle Anna-bálhoz!

Füredhez igen, Annához – Annához, pláne ANNÁ-hoz – miért ne... A táncolást 17 évesen abbahagytam. 15 évesen – tánciskolával – kezdtem, hogy a játszóházi tanodai klasszikustánc-tanulást rögvest megcsúfolva a legvadabb twisztörültek közé álljak... Mígnem a színpadról az egészet – mi több, össztáncot – irányító tánctanár rám nem szólt: Miska, hagyd abba a tánc helyetti családalapító mozdulatokat! Hamarosan be is fejeztem. Az aszszonyomat, sajna, sosem forgattam meg úgy, ahogy szeretete volna.

Majd éppen Anna-bálon...

Sem azon, sem máson.

Kap az ember elég meghívót, hogy kedvire válogathasson. Bálba – táncházba esetleg, abba elmegyek ma is bármikor! –, bálba nehezen mozdulok. Minek? Kiugráltam magam abban a két vadsuhanc-évben. Egy „önkéntes rendőr” kupán is vágott (mert túl mélyre mentem le twiszt közben hídba). (Valljuk be, hidat vertem – hidaltam – tánc közben: lábam az áldott anyaföldön, két fél karom a fejem fölött, le, le egészen a sárga föld helyetti táncparkettkig!) (Én kaptam egyet a táncipari önkéntes rendőrtől, e táncbéli párom pedig zokogva rohant el az anyukájához 15 éves lányságával mit sem törődve.)

Bál, tánc. Mondom, ha csürdögölőt kell járni, ropni, tenni, andalítani, keverni a magyar táncot, hogyne! Táncházban... De bálban? Még az apám gyermekkori emlékeiben élő citerabálban esetleg... Ha ahhoz visszafiatalodhatnék; visszafiatalíthatnók e mai vakvilágot.

Nem megy, hát nem is erőltetem.

Ám a dolog: dolog.

Hírlapíróként mint kiküldött tudósító voltam kénytelen ott lenni 2003-ban a füredi Anna-bálon! Hogy elsőként tudósítsam a pesti – mi több, országos (ne adj’ isten nemzetközi) – sajtót, ki nyert, ki a bál szépe. A lányommal mentem, a kétszemélyes meghívót így tölthettük ki.

A füredi Anna-bál az első bálozók táncmulatsága. Leányom ekkor pár évvel több ugyan, de kinézetre épp mint a többi... A lányok ilyenkor a legszebbek.

Az idegen: szép. Terjesztik akik terjesztik, de mi tagadás: nincs szebb a szép idegen nőnél! Hozzád kedves gyönyörű idegen lánynál különösen.

Mit tegyél, a lányodat egyikért sem adnád! Ő a legszebb.

Kiderült.

Ne árulkodjunk, várjuk ki a végét!

Ha lehetőségeinkből az elegáns öltözetre nem is, de valamennyire elfogadható báli viseletre csak futotta – be-lenézve mélyen ruhásszekrényünk mélyibe –, s nekivágtunk édes kettesben.

Nem árulkodásképp, csak a tiszta igazat valljam: leányom mint egy valódi első bálozó... Remegni nem remeggett, de a hamvas kedvessége, szerényen leplezett leplezetlen öröme engem is megkapott. Nélküle nem mentem volna – a szépségverseny eredménye távrecsegőn is megtudható –, de olyan örömmel mondott igent az érdeklődésekre, hogy nincs-e kedve velem eljönni az Anna-bálba, hogy kötélnek álltam. Örömet szerezni a másíknak; különösképp ha az egy szem leányod.

Valóban az első igazi bálja volt! Mert a diszkóhoz, házibulihoz, utcabálhoz hasonló murik hogy lennének ehhez foghatóak?

Arról nem beszélve, hogy leányunk igazi szépség. (Bálint Sándortól tudtam meg a minap, hogy némelyek nem véletlen tartják görög szépségnek: szögedi származék Zsótér dédanyám ereiben görög vér is csörgedez.) (Aczél

József fiemei görög tanár leánygimnáziumi igazgató nem véletlen származtatta a görög nyelvet a magyarból? – hogy visszájára fordítsuk a szót.)

Fölvonulás, bevonulás; már ez meglepett bennünket. Sűrű tömeg nyit utat a díszmenetnek (Blaha Lujza nyaralójától a valahai színház helyére emelt Anna Nagyszállóig). Földet söprő nagyestélyik, a férfiak öltözéke sem alábbvaló; mi szerényen, ahogy veszprémi-csabai-almádi polgáratya (kisgazda s iparos származék szülő) és leánya teheti az efféle rongyázáson. Mi – onnan, belülről nézvéen – nem is rongyázás. Megadjuk a módját.

Hát még ha magyaros viseletben lenne mindenki!

Magunk sem. De legközelebb...

Egy szó mint száz, a mi szerényre tervezett és szerényre sikeredett páros bevonulásunk s báli asztalfoglalásunk eredményeként leányom dobogóra került! A nyakába tett herendi lapocskára füstött számra annyian szavaztak, hogy a kétszáz szebbnél szebb kislány és nagylány, meg helyre menyecske közt a leggyönyörűbb tíz közé került, s így fölhívták a díszterem színpadára.

„Most megy föl a lányunk a dobogóra!” „Hova?” „A dobogóra! Akarom mondani színpadra, mert a legszebbek közé került!” „Hogyhogy a legszebbek közé?” „Hát úgy, hogy ő a legszebb!”

Nem folytatom, tán sejtethető, milyen izgatott helyszíni közvetítés következett a díszteremből: rögvest hívtam távrecsegőn a mit sem sejtő asszonykám, akinek épp úgy a gyermeke, mint nekem a leányunk (sőt, ő szülte, s nem mi magunk), hogy örüljön velünk! Mert lányunk meglepetéséhez hasonló volt a miénk, szülőké... Meglepetés és öröm.

Látott már valaki határtalan örömet? Túlárado nem, de igen nagy volt.

Az első három közé nem került (tán mert ő volt a tíz legszebb közt az egyetlen, aki kurtának mondható szoknyát viselt), de – állítólag – a 4-5. helyen végzett. Almádiban máig úgy tartják, Gyöngyünk volt 2003-ban a füredi Anna-bál szépe! S mi tagadás, mi is úgy látjuk.

Azóta lánya született, s – mi tagadás – arra készülünk a párommal, hogy ha a jó Isten megengedi, 18 éves korában elvisszük az Anna-bálba! Hogy forduljunk még egyszer egyet... A feleségemet nem táncoltattam meg, a lányomat alig, hát majd az unokám! Már csak 15 év.

Gyönyörűek!

Ki ez a hölgy a társaságodban?

A lányom.

Én is ezt mondanám! – veregette meg cinkosan a vállam az egyik közéleti ismerősöm a bevonulásunk utáni pillanatokban.

Hogy percekben belül a következő – ellenkező közéleti oldalon álló - közférfiú hasonló érdeklődésére ugyanazt válaszolom, újfönt megkapjuk:

Persze, majd elhiszem!

S hát valóban: számít, kivel megy bálba a nagylány! A babádra (legyen bármilyen káprázatos szépség) a kutya sem szavaz, ám a szülőatyja karján belibbenő első bálózó bombázóra hogy a csudába ne!

Egyszer volt – mivelünk – Füredi Anna-bál...